

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT · MAGASIN

VINTERBILD FRÅN STOCKHOLM. — FOTOGRAF O. NORBERG, STOCKHOLM.

19:DE ÅRG.

DEN 27 JANUARI 1918

N:o 17

Foto: J. J. J. J.

Kliché: Bengt Sjöberg

Herrn. Vinetquist.

Som redan någon tid förut bebådats, har k. m:t vid årets riksdag låtit Andra kammarens hittillsvarande vice talman, landtbrukaren Daniel Persson i Tällberg, rycka upp i talmansstolen, medan den förordnat landsorganisationens ordförande, hr Herman Lindqvist, att intaga den plats vid hans sida, som därigenom blifvit tom. Intet målar bättre det förändrade maktläget i vår folkrepresentation än att de män, på hvilka konungens val till dessa båda främsta platser fallit, sålunda representera den ena bonde-, den andra arbetareklassen. Ty ur denna sistnämnda har den nye vice talmannen direkt framgått, liksom han i närvarande stund intager platsen som den organiserade fackföreningsrörelsens främste förtroendeman.

August Herman Lindqvist är född i Arboga den 9 juli 1863 och son till rättaren Johan Erik Lindqvist därstädes. Efter att ha kommit i åtnjutande af nödortfittig folkskoleundervisning sattes han i möbelsnickarelära och var år 1885 fullt utbildad i sitt yrke. I besittning af ett synnerligen godt hufvud i förening med praktisk blick kom han snart till insikt om, hvilken mäktig häfstäng till höjande af lönearbetarnes ställning, som stod dem till buds i fackföreningssammanslutningarna. Endast tjugofemårig tog han så initiativet till bildande af Arboga träarbetarefackförening och var sedan outtröttligt verksam för organiserandet af sina kamrater i yrket. Redan följande år flyttade han till hufvudstaden, där han vid sidan af yrkesarbetet fick de rikligaste tillfällen härtill. Så fästes inom kort uppmärksamheten på honom äfven i vidare kretsar och redan år 1894 utsågs han till förtroendeman och handhafvare af expeditionen för det hela riket omfattande Svenska träarbetareförbundet, en befattning, som han skötte jämsides med sitt arbete i yrket för utkomsten ända tills år 1897, då han först af förbundet erhöll sådan ersättning för sina tjänster, att han blef i tillfälle att helt ägna sig åt förbundets angelägenheter.

Redan följande år togs Lindqvist i än högre grad i anspråk för fackföreningsrörelsen. Då fackföreningarnes landsorganisation nämnda år bildades, insattes han nämligen i styrelsen för denna, det s. k. landssekreterariatet, och blef dess vice ordförande under Fredrik Sterky som ordförande. Det dröjde emellertid icke mer än halftannat år, innan Sterky i januari 1900 plötsligt bortrycktes af döden, och Lindqvist fick nu efter honom inrymmas den ledande ställningen i den fackliga arbetarörelsens högsta organisation, till en början provisoriskt och därefter på grund af beslut af landsorganisationens kongress i augusti 1900, ett förtroende som sedermera alltjämt förnyats.

Det kan sålunda med skäl sägas, att landsorganisationens historia under de två årtionden den ägt bestånd varit Herman Lindqvists. Hvad han för densamma uträttat, kan knappast öferskattas. För en utanförstående är det icke lätt att bilda sig en föreställning om hvilken möda det kräfts, hvilka svårigheter som måst öfvervinnas för att bringa fackföreningarna och kollektivafalen fram till det allmänna och självklara erkännande, som de för närvarande äro i åtnjutande af. Lindqvist har visat sig i rikt mått vara i besittning af de härför erforderliga egenskaperna: den praktiska blicken, energien, den sega uthålligheten, organisationstalangen. Någon teoriernas man har han aldrig varit, men till gengäld ägt en beundransvärd förmåga att snabbt uppfatta och smidigt inrätta sig efter hvarje förhandenvarande situation. Jämförelsevis lätt var det, så länge uppåtgående konjunkturen bidrogo att föra fackföreningarna från seger till seger i lönestriderna, men då 1908 bakslaget kom och gränsen för industriens betalningsförmåga var nådd, utan att lefnadskostnadernas stegring visade

tecken att göra halt, stod man inför den kritiska punkten. Äfven arbetsgifvarne stodo nu organisatoriskt rustade och följden blef den väldiga kraftmätning, som ännu är i friskt minne i 1909 års stora lockout och storsträjk. Som ledare af den senare stod Lindqvist i breschen för all den kritik, hvartill många af sträjkledningens åtgärder utmanade, och något tvifvel om, att han därvid begick flera andas misstag, kan väl icke gärna förefinnas. Till gengäld kan han göra anspråk på sin del af åran för, att det stora kraftprovet — i sin omfattning enastående i världshistorien — kunde förlöpa i fullständig ordning på ett sätt, som lände den svenska arbetarklassen till ovärderlig heder. De misstag, som begingos, finna dessutom för en objektiv och lidelsefri betraktelse nog till hufvudsaklig del sin förklaring i omständigheter, hvilka vid tillfället icke till fullo beaktades: det får icke förglömmas, att syndikalismen redan vid denna tidpunkt skymtade fram vid horisonten och att det för arbetarne var en lifssak att rädda sina organisationer och förtroendet till dem oskadda undan den mest hotande fara, för hvilken de någonsin varit utsatta. Att detta lyckades, hör till Lindqvists föregångliga förtjänster liksom det sätt, hvarpå han de följande åren lyckades återuppbygga det af arbetsstriden härjade.

I det politiska lifvet inträdde Lindqvist vid 1905 års andrakammarval i Stockholms dåvarande femte valkrets. Samma år hade han valts till ledamot af den socialdemokratiska partistyrelsen, hvilken han sedan oafbrutet tillhört. I riksdagen har hans ovanliga arbetsförmåga och klara hufvud i synnerlig utsträckning tagits i anspråk: för tillfälligt utskott 1906 1909, för de särskilda arbetsafstalslagstiftningsutskotten 1910 och 1911 samt därefter för lagutskottet med undantag af majriksdagen 1914, då han hade säte i konstitutionsutskottet. Vid 1916 års riksdag hade han plats i det särskilda olycksfallsersättningsutskottet. Därjämte har han af regeringen anlitats för flerahanda kommitté- och andra uppdrag. Åren 1907—09 hade han sålunda säte i arbetsafstalslagstiftningskommittén, anlätades vidare som sakkunnig vid upprättande af förslag till lag om medling i arbetstvister, var tillkallad vid uppgörande af förslag till ny lärlingslag o. s. v. Sedan 1913 är han förordnad till socialfullmäktig och insattes vid krigsutbrottet år 1914 i arbetslöshetskommissionen.

I sina offentliga anföranden utmärker sig Lindqvist för sträng saklighet och klarhet, utan öfverord eller retoriska utsmyckningar. Allt ifrån sitt inträde i riksdagen har han ock hört till Andra kammarens mest uppmärksammade talare och blir det säkerligen icke mindre nu. Ingen tviflar håller på, att han med reda och kraft skall sköta talmansuppdraget vid de tillfällen, då detta kan blifva påkräfdt. Mera än en gång har Lindqvist redan visat, att han förstår föra klubban i församlingar af svårhandterligare art än vårt underhus och under kinkigare situationer än som där pläga uppstå. Den svenska arbetareklassen kan känna sig stolt öfver att ha kunnat bidraga med en sådan kraft som Lindqvist till vårt parlamentariska lif. Det bör måhända anmärkas, att det är i full öfverensstämmelse med våra traditionella parlamentariska sedvänjor, att en ledamot af kammarens största parti placeras på vicetalmansstolen, medan k. m:t i det afseendet ansett sig kunna friare förfara i fråga om talmansutnämningen.

Af enskilda uppdrag, som tillfallit Lindqvist, må nämnas ordförandeskapet i styrelsen för aktiebolaget Nya banken samt i stiftelsen Bergska donationen.

Sedan år 1886 är Lindqvist i äktenskap förenad med Matilda Sundberg, dotter af mekaniske verkstadsarbetaren Erik Sundberg och hans maka.

Finska regeringen har i dagarna förordnat verkliga statsrådet *Klas Alexis Konstantin Gripenberg* att som *chargé d'affaires* ad interim företräda Finland hos den svenska regeringen. — I och med denna utnämning har finska republiken fått sitt första diplomatiska sändebud i Sverige. Utmärkelsen har såväl till statens som samhällets gagn lagt en synnerligen hedrande bana bakom sig och därtör kan anses i hög grad skickad att mottaga sitt nya, ansvarsfulla ämbete.

Född år 1852 utnämndes hr G. efter avslutade juridiska studier 1885 till andre expeditionssekr. i finska ministerstatssekreterariatet i Petrograd och erhöll fem år senare förste expeditionssekreterarebefattningen, hvarigenom han blef ministerstatssekreterarens, general Ehrnrooth, närmaste man. På grund af den för Finland kritiska och ödesdigra tid som härefter följde måste hr G. vid ett par olika tillfällen frånträda sitt ämbete och har sedan senaste gången år 1911 ägnat sin kraft åt enskild tjänst. Troligen kan statsrådet G. redan nu anses designerad till den ministerpost, som finska regeringen, efter att

Foto. Malmström, Sthlm.

STATSRÅDET K. A. K. GRIPENBERG, förordnad såsom Finlands *chargé d'affaires* ad interim hos Sveriges regering.

ha fått sina diplomatiska förhållanden organiserade, med all sannolikhet kommer att upprätta här i Sverige.

Till bild å nästa sida.

Ernst Didrings bebådade Raspunktikomedi "*Rättfällan*", som utgör första delen af en dramatisk trilogi, af författaren benämnd "*På väg mot friheten*" hade tisdagen den 15 januari en framgångsrik premiär på Svenska teaterns scen i Stockholm. Att författaren till centralfiguren i sin pjäs lånat dragen af en af samtidens märkligaste och tvivelaktigaste gestalter förringar på intet sätt dennas värde, lyftes blott typen upp till diktens internationella plan. Däremot måste själfva tanken att i detta drama den vidunderlige Rasputin går igen utöfva en stark dragningskraft på publikens sinnen.

För Ernst Didring har denna mänskliga gåta, som i hans pjäs under namn af Fader Geromi går charlatanen-förförarens skumma väg till makt, varit fienden att röja ur vägen där friheten skall fram. Det är mot bakgrunden af denna tanke hela pjäsen är byggd och måste ses som utgångs-

Foto. Petersen

Foto. Petersen, Sthlm.-Gbg.

EN SVENSK MILITÄRDELEGATION HAR PÅ INBJUDAN AF DEN HÖGSTA TYSKA ARMÉLEDNINGEN INTRÄFFAT I BERLIN, HVARIFRÅN FÄRDEN LÄR NÄRMAST GÅ TILL SOFIA. Sittande i midten f. d. krigsministern, öfverste J. Åkerman.

ERNST DIDRING. Författare till komedien "Rättfällan", hvilken vid sitt förstoppförande dessa dagar i Stockholm vunnit en betydande framgång. — Foto. Flodin, Stockholm.

punkt för en större anlagd frihetsdram.

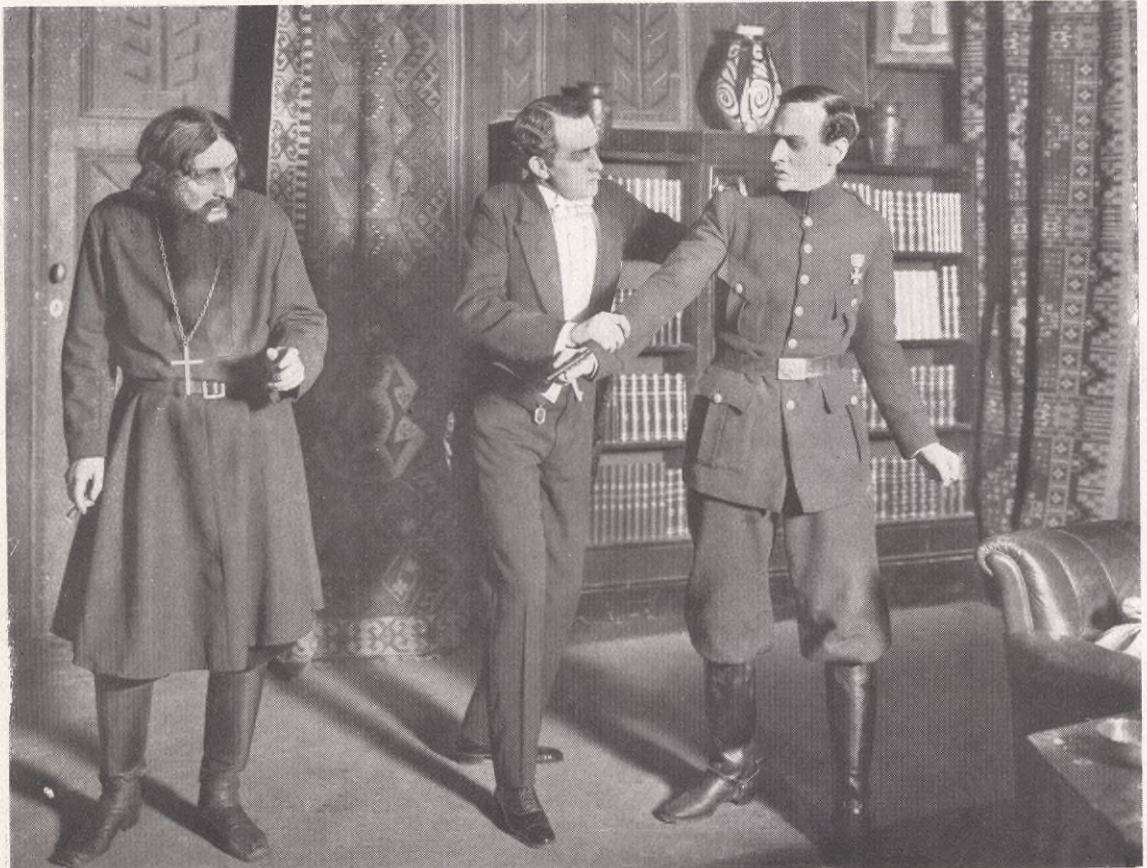
Premiären blef en lysande succés, hvori författarens ära delades med utöfvarne af dramats viktigaste roller: herr *Tore Svennberg* som Fader Geromi och fru *Tora Teje* som ett af dennes kvinnliga offer.

Ernst Didring har härmed vunnit sin på en kort tid andra betydande dramatiska framgång — den förra och ur konstnärlig synpunkt måhända högre skattade var *Elna Hall* på *Intima teatern* — och det ser ut som om äfven *svensk dramatik* hädanefter skulle ha utsikt att stå sig och stå sig länge på våra teatrarers program.

Bild till höger:

FRU TORA TEJE som Elena i "Rättfällan", — Foto. Jagger, Stettin.

SCENBILD UR "RÄTTFÄLLAN": Fr. v. Herrar *Tore Svennberg* (Fader Geromi), *Hugo Björne* (grejve Sulvi) och *Gösta Ekman* (löjtnant Gulgad). — Foto. Amberg & Preinitz, Stockholm.

Foto. Rahm, Lunda

LUNDS UNIVERSITET.

Kliche: Kem. A.-H. Bengt Sjöberg, Skånska—Bkg.

Sedan Karl X Gustaf genom freden i Roskilde 1658 fäst de södra provinserna till Sverige, uppstod hos honom tanken att genom upprättande af en högre läroanstalt i Lund med fredens band närmare knyta de nyförvärfvade landskapen till deras nya moderland. Orsaken till att man just tänkte på Lund var tvifvelsutan den, att här funnos stora, af reformationen skonade, domkapitlet tillhöriga rikedomar, hvilka kunde användas som ekonomisk grundval samt utmärkta kapitelgårdar, hvilka erbjödo lämpliga bostäder åt såväl lärare som lärjungar. En alltför tidig död drog visserligen ett streck öfver Karl Gustafs beräkningar, men hans plan upptogs af Karl XI:s för-

myndarregering, och den 19 december 1666 kunde änkedrottningen Hedvig Eleonora och de fem riksförmyndarna underteckna de fyra fundationsbrefven rörande Lunds universitet, nämligen stiftelsebrevet, gåfvobrevet, privilegierna och konstitutionerna. Den 28 januari 1668, alltså för nu 250 år sedan, firades med pomp och ståt den lysande invigningsfesten i närvaro af hvad förnämt och framstående af frälse och ofrälse i hela generalguvernementet kunde uppbibras.

Vetenskapliga institutioner, föreläsningssalar och bibliotek sänkades att börja med helt och hållet. Den filosofiska fakulteten var den enda, som hade eget

Foto. Rahm, Lunda

AKADEMISKA FÖRENINGEN.

Kliche: Kem. A.-H. Bengt Sjöberg, Skånska—Bkg.

Foto. H. Lund. DET GAMLA DOMKYRKOBIBLIOTEKET, NU HISTORISKT MUSEUM.

ryktbarhet åt universitetet.

Universitetet disponerade från sin stiftelse endast en byggnad, det gamla domkyrkobiblioteket, som användts för så skilda ändamål som föreläsningssal, arrestrum, fäkt-, gymnastik- och musiklokal. Härtill kom efter universitetets återupprättelse 1682 det gamla biskopshuset vid Lundagård. Vid mitten af 1700-talet anlades på dess norra sida en botanisk trädgård: Lundagård, hvars alléer planterades vid denna tid, o. botaniska trädgården, som omgäfvos 1747—1749 med höga stenmurar, delvis

auditorium i det gamla Laurentiiklostret medan de öfriga måste nöja sig med att bo såsom "inhysheshjon i domkyrkans gamla mässekapell".

Icke längre än till år 1676 skulle det emellertid vara högskolan förunnadt att kunna fortsätta sin verksamhet. Då utbröt den stora, förödande och afgörande kampen om de skånska provinserna, och lärjungarna och lärarna, de senare till stor del danskar, skingrades åt olika håll, många för att aldrig mer återkomma. Då universitetet år 1682 återupprättas, äro själfva grundförhållandena ändrade; det bär nu en uteslutande svensk prägel, och det rika, materiella grundlaget är på grund af Karl XI:s hårda reduktion försvunnet och ersatt med ett betydligt anspråkslösare.

Så hafva decennier och århundraden gått sedan den tiden, och växelrika äro förvisso de öden, som den gamla Academia Carolina därunder genomgått. Än ha i farans och ofredens dagar insignier, arkiv och bibliotek måst packas ned att föras undan till säkrare gömställen och undervisningen varit förlamad eller helt inställd, än ha vi att anteckna tider af lysande utveckling, sådan som den Gyllenborgska kanslerstiden på 1730-talet eller tiden i början af 1800-talet, då en Carl Adolf Agardh, en Retzius, en Fremling, en Lundblad och framför allt en Tegnér gifvo glans och

kvarstående än i dag. Åren 1800—1802 uppfördes vid Lundagårdshusets östra gavel en byggnad, kallad konsistoriehuset eller kuggis, hvilken ända till 1882, elier då den nuvarande universitetsbyggnaden invigdes, fick tjäna som universitetshuset framför andra.

H. 8 D. har på sistone ägnat några af sina spalter åt samarbetet mellan Nordens studenter, och vi skola därför något litet beröra denna sak. Ett af de mest minnesrika af dessa tillfällen torde vara magisterpromotionen 1829, då Sveriges störste skald i Nordens största metropolitankyrka öfverräckte den akademiska lagern åt Oelenschläger, "den nordiske sängarkungen". Vid Köpenhamns universitets jubileumsfäst 1879 uppgjordes plan till anordnande af möten

Forts. å sid. 267.

Foto. Rahmn, Lund.

LUNDS UNIVERSITETS AULA.

Architekt: Bengt Sjöqvist.

Foto. Matström, Östern.

DEN STORA ELDSVÅDAN I STOCKHOLM, Polhemsgatan n:r 8.

Åssett: 10-111 24/11/1907.

En förhärjande eldsvåda utbröt den 17 januari i Stockholm och ödelade till största delen *Veloripedaktiebolaget August Lindblads* fabriksanläggning på Kungsholmen vid Polhemsgatan. Elden utbröt tidigt på morgonen i den stora byggnad, hvori fabriksverkstäderna äro inrymda och förtgick, ehuru så småningom alltmer begränsad, ända till 9-tiden på kvällen. Byggnaden, som äges och förut disponerats af aktiebolaget Lux, var försäkrad för 128,000 kronor och innehållande lager, af hvilket för åtskilliga 100,000 kr. måste anses förstördt, för 1,100,000 kr. Den brunna byggnaden måste antagligen helt och hållet ombyggas.

SPÅR SOM KORSAS.

FÖR HVAR 8 DAG AF **ADOLF JOHANSSON.**

Forts. fr. föreg. n:r.

EN blef en pröfnings tid för stackars Jonathan. Den lede var envis som synden. Kväll efter kväll kom han igen. Jonathan var betänkt på att plötsligt rulla upp gardinen midt för hans stora tryne och gå rakt på honom med stål och psalmbok. Men när det kom till kritan, hade han inte kurage nog. Trilsknare och tvärare blef han för var dag, hålogd och urrig som en gammal uf, och det behöfdes bara ett knäpp för att han skulle rycka till och lystra som en harkrank för den usla lifhanken.

— Edra spår möttes, hade forstmästaren sagt. Jonathan tänkte på de där orden och han såg med fjällbons öga de eviga, hvita vidderna, därifrån han kommit — han och björnen. Ändlösa snömarker — ett kummel här, ett kummel där: hvita vågor af snö bara, några spritande videkvistar — det var hans land som han mindes det under en gulgrå himmel. Där stodo de, slagen af björn, ur ett töcknigt fjärran, ringlande fram mot stugan, därifrån människornas spår utgingo. De sökte hvarandra, de spåren, visste han, och där de korsades, låg snön uppsparkad och röd på en fläck. En för farfar, en för far och en för Laila... Som bjärta blommor lyste de i dalen, när man stod uppe på fjället. I ett ögonblick, som rymde kanske hundra år, såg Jonathan som i klarsyn hela kartan af ringlande spår genom snön med fiendskapens röda blommor utströdda här och var. De skulle växa i antal, bli fler och fler, så länge björn gick i fjället och en Lod fanns som kunde lyfta bössan eller spjutet. — Så var det ett par spår som gingo långt långt mot öster, ända ned mot kustlandet: hans egna. Men tvekampen var inte slut för den skull. Där löpte ett par andra spår, som sökte hans, sökte och sökte. Stodo blå i middagssolen, gulgrå i skymningstöknet, genom dalen med vide och björk, öfver fjället som ett buktigt pärlband, och så till sist långt bort mot öster, de också. Och här, här korsades de dragande

spåren, och den röda ofärdsblomman från fjället förde de med sig.

Hur fiendskapen vaknat från allra först början, visste inte Jonathan, men nog trodde han, att fler i hans släkt än de tre fallit för björn. Han var säker på, att fiendskapen var mycket mycket gammal. När det så sades af folket vid kusten, att björnen var utrotad i landet och Jonathan ändå mötte en i skogen — Jonathan som var den siste af sin släkt! när han mötte den sista björnen, inte var det då meningen, att de två skulle gå som lamm förbi hvarandra! Nej, nej, där slutade spåren och där skulle uppgörelsen ske. Hade Mårtensson bara kunnat se hela milsvida spårkretsen där uppe i fjället, så skulle han nog förstått, att Jonathan var tvungen att göra hvad han gjort. Mårtensson skulle nog låtit honom ta hämnd för sig, låtit honom hållas i frid och ro.

Nog hade han fått sitt straff alltid. Var det inte grymt nog att ha den tyste, svarte på besök hvar kväll i stugan?

Gamle Lod grubblade och grubblade, och så fick han äntligen, när veckan led mot sitt slut, visshet om, hur det förhöll sig med skuggan. Skriften själf gaf honom förståelse. "Och Herran bjöd andarna och lät dem fara in i svinahjorden", stod det skrifvet, "och si, hela hjorden störtade sig i hafvet". Det var väl något liknande som stod på här också. Jonathan hade dödat den siste björnen men inte haft makten att fördrifva den ande, som bott i kreaturet. Och när anden inte mer hade någon varaktig stad, kom han som en skugga och sökte Jonathan. I fiendskap. Och Jonathan fruktade för skuggan långt mer än för skogarnas sårade björn.

Så en kväll, när han dagen om gått i oro och ångslan, blef han bitter i sitt sinne, gubben Jonathan, och bet ihop tandstumparna i vredesmod. Det var omöjligt att hålla ut längre. Han stod med psalmboken i näfven och blåste ut ljust. Och ofördrojligen kastade hans vedersakare sin skugga i fönstret. Men

Forts. å sid. 267.

Foto. Modin, Sthlm.

Kliché. Kem. A.-B. 1900. Sittrespareri, Sthlm. 1918.

RIKSDAGENS LEDA-
MÖTER GÅ I PROCES-
SION TILL RIKSSALEN
I OCH FÖR DET HÖG-
TIDLIGA ÖPPNANDET
AF 1918 ÅRS RIKSDAG.

A. O. FRÄNDÉN.
Landtbrukare. — Höger.
Jemtlands län.

P. O. WELANDER.
Öfverjägmästare. — Fris.
Jemtlands län.

C. J. von ESSEN.
Godsegare. — Fris.
Jemtlands län.

J. BERGMAN.
Lektor. — Fris.
Vermlands län.

Nederst. T. v.:

A. T. F. ODELBERG,
Första Kammararens vice
talman.

Mellerst:

H. E. G. HAMILTON,
Första Kammararens tal-
man.

T. h.:

D. PERSSON,
Andra Kammararens tal-
man.

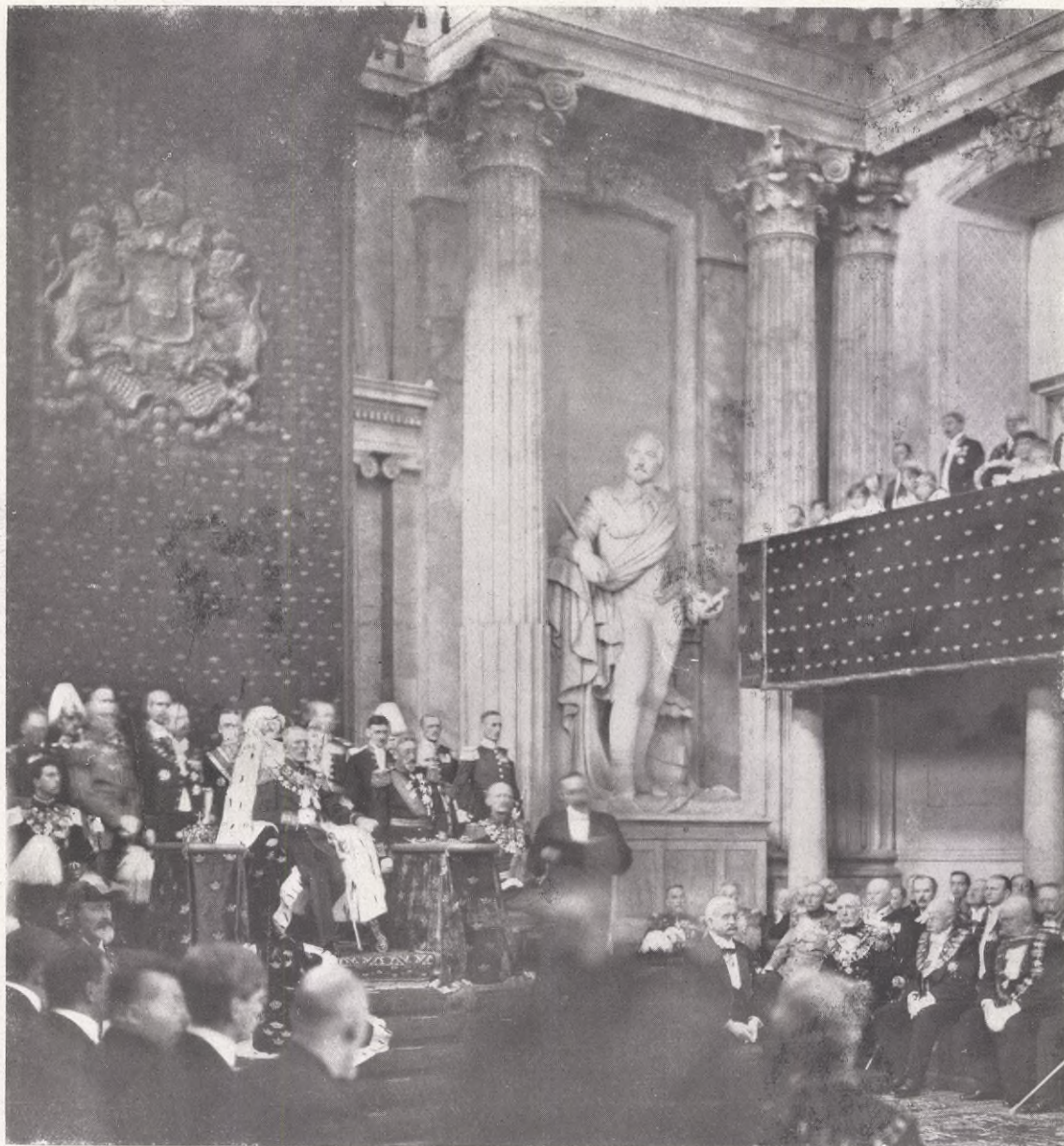
Se personalier å sid. 271.

Foto. Malmström, Sthlm.

Kliché. Kem. A.-B. 1900. Sittrespareri, Sthlm. 1918.

Pressfoto.

Kliché: Kom. A.-B. Hoot Sjöversparre, Sthm-Gbg.

RIKSDAGENS HUGTIDLIGA ÖPPNANDE Å RIKSSALEN. H. Exc. Statsministern föredrager berättelsen om hvad sig i riket tilldragit hafver. Å läktaren synes kronprinsessan och prinsessan Ingeborg med prinsar och prinsessor.

Riksdagens högtidliga öppnande ägde rum onsdagen den 16 januari under sedvanliga former och i närvaro af konungen och de kungliga samt medlemmar ur diplomatiska kåren, högsta domstolen, regeringsrätten m. fl. Öppnandet föregicks af öflig högtidspredikan i Slottskapellet, hvilken i år hölls af den framstående prästmannen kyrkoherde Stadener.

Sedan den lysande församlingen därefter samlats i rikssalen höll konungen sitt långa och under djupaste uppmärksamhet åhörda frontal. I detsamma framhölls de allvarliga tiderna och allt hvad till deras lindrande kommer att fordras. Äfven lade konungen särskildt på minnet tillgångarnes knapphet och riktade en allvarlig vädjan till Sveriges folk att stödja statens organ i deras arbete för tillvaratagande och rättvis för-

delning af desamma. Vidare framhölls den glädjande utvecklingen af samarbetet mellan Skandinaviens länder och till hvars befastande konungamötet i Kristiania bildat ett viktigt led.

Efter att därpå ha berört vissa för statens tjänstemän påtänkta löneförhöjningar genomgick h. m:t de nya propositioner som komma att föreläggas denna riksdag och hvaribland må anföras *reformer på straffrättens område* (däribland borttagande af straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende) *skärpta bestämmelser i kristidslagstiftningen mot oskäligen prisfördyring, åtgärder för främjande af kolonisationen i Norrland* m. m. Nedkallande Guds välsignelse öfver kamrarnas ledamöter och deras förestående arbete afslöt konungen sitt innehållsrika tal.

1918 ÅRS RIKSDAG INFÖR TRONEN: FÖRSTA KAMMARENS TALMAN, GREFVE HUGO HAMILTON, FRAMFÖR KAMMARENS HÅLSNING TILL KONUNGEN.

Vid Konungens högra sida sitta kronprinsen och prins Eugen, vid den vänstra prins Carl; närmast nedanför tronen sitta t. q. statsministern exc. Edén och riksmarskalken, exc. Prinz-Helldén samt t. h. utrikesministern, exc. Hellner. Sittande t. h. vid sidan Prins Bernadotte och de högsta hof- o. a. dignitärer; på vänster sida främst statsrådet. Bakom sin talman sitta Första kammarens ledamöter; främst t. h. sitter Andra kammarens talman och bakom honom kammarens ledamöter. — Foto. Ellquist, Stockholm.

Forts. fr. sid. 263.

Jonathan klef beslutsamt ut i farstun. Tänderna hackade i munnen på honom och det surrade som ett urverk bak i huvudet. Men han måste ut, måste fördriva hemsökelsen. Den rostiga klinkan rasslade och skrek till som en uggla. Gamle Jonathan knep ihop ögonen, medan han sköt upp dörren. Så tittade han sig omkring. Nej, där fanns ingen. Tyst och ensligt och stilla. Backen låg tom upp mot hagmarken med en- och ungtallsbuskar. En svart och risig silhuett drog åskränet upp under fullmånen. Men karet öfver den sen många år utsinade och torra brunnen kastade en skarp slagskugga nedför backen och kröp halfvägs upp mot fönsterbrädet.

Det var alltså därifrån han kom, den tyste, svarte. Jojo, gubben Jonathan begrep nog slikt. Han hade förvarat potatis förut i brunnen; nu hade han något annat gömt där nere, begrävt djupt under ris och grus. — Det skulle väl Hin till, fundera Je Jonathan, att krypa ur den graiven. Men han gjorde så, han gjorde så. Jonathan traskade åstad för att titta ned i karet, Modet svek honom på halva vägen. Det är inte godt att stå öga mot öga med Vedersakaren.

Om skuggan försvunnit nu, måntro?... Gubben Lod rök åstad som en raket. In genom dörren, in i kam-maren. — Jo, där kom den svarte uppdykande. Slängde och slängde med sitt stora huvud och — var borta.

Jonathan kände hur knäna sviktade under honom. Men han kramade psalmboken och gaf sig åter ut på förstubron.

Och medan en brandgul måne seglade bort öfver det risiga backkrönet, stod ett fattigt människobarn på trappstenen och mässade med sprucken och ihålig bas: "Förfäras ej, du lilla hop..."

Men han var förfärad — och han fortsatte att vara det. Ty hemsökelsen vek inte från hans hus.

Så insåg han då antligen hvad som oundgängligen kräddes af honom. Och en morgon begaf han sig med tunga steg ned till forstmästargården. Det half visst inte med mindre. Han fick lof att ge sig på nåd och onåd. Skulle tala om alltsammans om farfar och far, och Laila. Kanske ansåge Mårtensson det som förmildrande omständigheter. En plunta med brännvin hade gubben också med sig i innanfickan. Törhända kunde den komma till pass.

Så stod han inne på expeditionen i Kvistkärr. Tor-kade sej om näsan med skinnvanten och rättade ett tag på den röda yllehalsduken.

— Jo, sir forstmästarn, det var bara det jag tänkte till att meddela honom, att det var allt jag som sköt björnen. Ja, det gjorde jag, och Gu' vare min syn-jiga själ nådig...

Sven Mårtensson såg upp från tunningslistorna. En sekund var det som en skrattande skalk i ögonvrån, men så blef han med ens sträng och olycksbådande.

— Och det har Jonathan envisats med att förneka ända tills nu. Det är dryga böter... och... du får nog krypa i fängelse på en tid, förstår du det Jonathan?

Bekännelsen var aflagd, och gamle Lod kände, hur ett stort lugn kom smygande, ett iskallt, förstenande lugn, som gaf honom ro på samma gång det stängde honom ute från all världen. Hans blick, som förr irrat och skyggat, var sorgsen men fast och utan ängslan, när han svarade:

— Fängelse... ja, jo, en förstår väl det. Och så ska jag be till att få meddela forstmästarn en sak till. Si jag har inte fått ro för honom, björnen, om nä-terna... Det bodde en otäck en i honom, och vi har bekämpat honom och legat i krig med honom länge... vi som heter Lod. Han sa ett ord till mej, forstmästarn, om spår som möttes, och jag ska säga honom det tillbakas, att det är många såna möten som ligger bakom här.

Och så kom historien om de gamla där uppe i

fjällens karga värld, som legat i fejd med ödemar-kernas björn, så som Jonathan såg den striden.

Sven Mårtensson satt och snodde mustaschen, medan han åhörde den underliga historien. "Farfar och far och Laila, den lilla rara ungen..." Det förde sig något varmt inom honom, när han mindes, hur han själf funnit spåret en morgon, hur han tänkt sig, att det nog kunde ha sin historia...

När Jonathan kommit till slut med berättelsen och stod tyst och väntande på sin dom, satt unge forstmästaren ännu i tankar. Han stödde armbågen mot bordet och tuggade på tumnageln, medan blicken förlorade sig ut genom fönstret.

Var det då en lagöfverträdelse detta? Nå, ja — efter hans lag att döma. Men Sven Mårtensson frågade sig, om den lagen borde tillämpas här. Var det inte en tillåten blodshämnd, en urgammal fäjd som fullföljts, en rätt som häfdats bara. Någoting utom lagens domvärjo, d. v. s. helt enkelt uppfyl-landet af ett bud i ödemarkens egen stora lag, en ohygglig konsekvens af detta: kampen om herraväldet mellan man och björn. En blodshämnd, en tra-gedi var det, som fått ett stänk af löjlighet bara där-igenom, att den stött samman med en viss ynkelig liten paragraf som fridlyste...

Sven Mårtensson steg upp och gick några slag af och an på golfvet. Så kom han och slog gubben Lod på axeln.

— Jonathan, din gamle tvärvigg, du har förstås inte bekänt för några annan än mig. Säg, kan du tiga, så tiger jag med, förstår du?

Gubben Lod stod tyst med skinnvanten mellan tänderna och trefvade i innanfickan. Så räckte han fram pluntan. Men forstmästaren log och vinkade från sig med handen.

— Nej, nej gubben, gå nu, och kom ihåg att det var de gamle som rädda dig.

Och Jonathan tassade åstad i de mjuka näbbskorna.

Men Sven Mårtensson stod ensam inne och vände i händerna en pappskifva, utskuren i form af ett björnhuvud. Det var med den han suttit i brunnen och drivvit sitt skuggspel, för att driva Jonathan till bekännelse. Och det var den som representerat den svarte anden i fjällen, anden som Joel och hans fäder legat i fäjd med...

Det var löjligt, nej hädiskt! tänkte unge forstmäs-taren. Ty gamlingens historia hade bestämdt varit värd något helt annat än... oförsynta pojkestreck...

LUNDS UNIVERSITETS 250-ÅRSJUBILEUM.

Forts. fr. sid. 562.

mellan universitetslärare i Lund och Köpenhamn, nå-got som flera gånger gått i verkställighet. När fäs-terna för Holbergs minne 1884 gingo af stapeln, när Danmarks folk 1892 hyllade sin konung och drott-ning vid deras guldrölopsfäst, när Carl Ploug, den nordiska enhetstankens bärare, jordades 1894 — vid alla dessa tillfällen voro Lunds studenter repre-senterade att vittna om samhörigheten mellan Nordens folk. Värld att icke glömmas är ock firandet 1876 af 200-årsminnet af slaget vid Lund. Vid detta tillfälle gaf historikern Weibull uppslaget till resande af ett minnesmärke öfver denna tilldragelse, "en samtids försöningsvärd öfver det förlutna". "Det står här", yttrade Weibull, "som det minne kärleken reser på graiven. Det betyder, att det hos oss är slut med det slags fosterlandskärlek, som alltid fattar det egna landet i motsats till det andra, som är stolt af seg-rarna, därför att de varit motståndarnas nederlag."

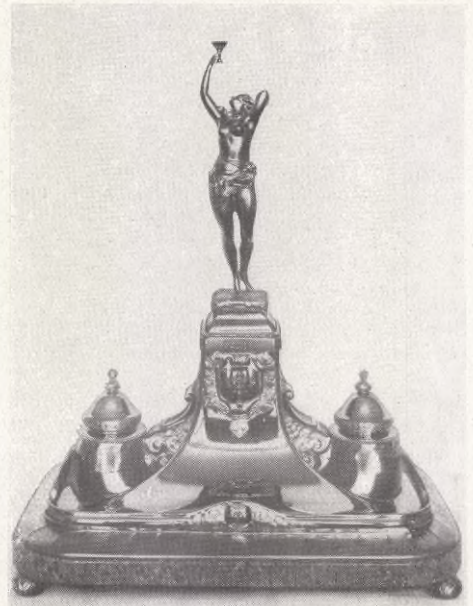
FRÖKEN SVEA BRUNIUS, som efter förnyad sammanräkning från senaste valförrättning sannolikt kommer att inträda som ledamot af Göteborgs stadsfullmäktige. Foto. Jonason. Öhg

På grund af afsägelse inom Göteborgs stadsfullmäktige kommer den därigenom lediga platsen att efter vederbörlig sammanräkning besättas, och anses all sannolikhet föreligga att den nytillträdande ledamoten blir fröken Svea Brunius, innehafvarinnan af den bekanta Svea-Byrån i Göteborg.

Fröken Brunius har vid sidan om sin kräfvande af-färsverksamhet funnit intresse och tid för mera allmänna angelägenheter. — Är sålunda styrelseledamot i Göteborgs moderata kvinnoförbund och ordförande i Föreningen "De

Gamla" samt har ägnat ett betydande arbete åt framgången af "Barnens Dag" i Göteborg; inom Kvinnliga Kontoristförbundet fungerade fröken Brunius på sin tid såsom ordförande för den efter henne uppkallade "Svea-fonden". Slutligen må det vara tillåtet nämna att fröken Brunius under en lång följd af år var fästad vid H. 8 D:s administrativa arbete.

Vår bild visar en interiör från Wiens svenska före-

HEDERSGÅFVA Å 50-ÅRS DAGEN TILL DIREKTÖR HJALMAR TORNBLAD, STOCKHOLM. från landets samtliga restauratörer med anledning af mångårigt ordförandeskap inom Restauratörernas riksförbund. — Den vackra hedersgåfvan, blåckhorn i förgylt silfver, har utgått från Hallbergs atelier i Sthlm.

nings samkväm på nyårsaftonen 1917 i fru Barber Hafströms gymnastikinstitut.

Föreningen i fråga består numera uteslutande af sjukgymnaster, hvilka i Wien ägna sig åt krigssjukvårdens tjänst samt af en del yngre ingenjörer, anställda vid olika industriella verk i den österrikiska huvudstaden. Till nyårsaftonens underhållning bidrog i hög grad en ung svensk sångerska, fröken Elsa Nygren från Göteborg som redan med stor framgång

konsiterat i ett flertal tyska och österrikiska städer.

Efter fotografier

SVENSKA FÖRENINGEN I WIEN FIRAR NYÅRSAFTON.

Åttio. — — — — —

Blif
medarbetare
i Hvar 8 Dag!

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier för dagen.

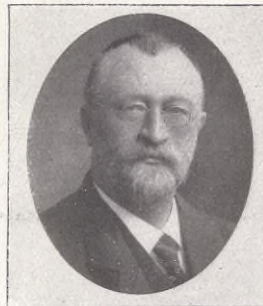

R. E. L. DARIN.
F. d. Lektor. — Malmö.
75 år 11 Jan.*

P. O. C. AURIVILLIUS.
Professor. — Stockholm.
65 år 15 Jan.*

E. O. SOLANDER.
Lektor. — Stockholm.
60 år 9 Jan.*

K. A. H. DAHLSTRÖM.
Professor. — Stockholm.
50 år 15 Jan.*

J. H. O. WOLD.
F. d. Häradshöfding. — Borås.
70 år 20 Jan.*

J. E. PETRÉN.
Justitieråd — Stockholm.
55 år 24 Jan.*

K. F. O. EKBOM.
Häradshöfding. — Härnösand.
55 år 25 Jan.*

P. A. DAHL.
Rådman. — Kristianstad.
50 år 14 Jan.*

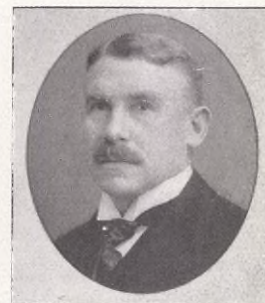
G. H. T. HOLMBERG.
F. d. Folkhögskoleföreståndare.
— Stockholm. — 65 år 12 jan.*

B. S. HAGBERG.
Direktör. — Gefle.
60 år 26 Jan.*

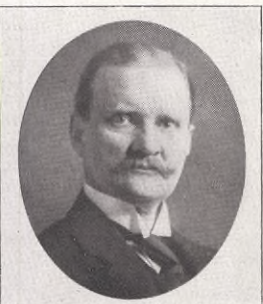
C. T. F. THELANDER.
Ingenjör. — Stockholm.
60 år 11 Jan.*

A. ODELFELT.
Bankir. — Stockholm.
50 år 17 Jan.*

A. E. LUNDIN.
Godsägare. — Björnö.
60 år 5 Jan.*

A. F. VENNERSTEN.
Fabriksidkare. Förutv. Stats-
råd. — Borås. — 55 år 20 jan.*

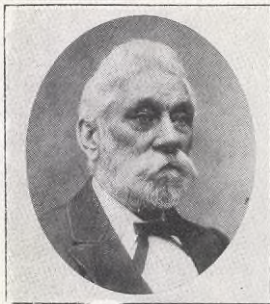
C. A. HEDENLUND.
Grosshandlande. — Göteborg.
55 år 22 Jan.*

E. T. HOLMBERG.
Svensk Konsul. — Lübeck.
50 år 24 Dec.*

* Data ä nästa sida.

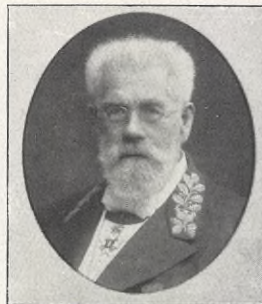

C. W. GRUNDBERG †.
F. d. Hamnkapt. — Gefle.
F. 36. † 7 Jan.*

J. E. MALMGREN †.
F. d. Fabrikör. — Upsala.
F. 41. † 9 Jan.*

O. V. LUNDBERG †.
Borgmästare. — Sala.
F. 42. † 15 Jan.*

J. G. L. STERKY †.
Godsegare. — Stockholm.
F. 68. † 7 Jan.*

Vid fyllda 82 års ålder gick den 18 januari fru Hanne Mannheimer ur tiden. H. 8 D. hade vid 80-årsdagen, den 22 okt. 1915, tillfälle lämna några personliga data till hvilka vi nu hänvisa. Endast det vilja vi här tillfoga, att den saknad som fru Mannheimer efterlämnar bland anhöriga och ett osedvanligt stort antal personliga vänner, uppriktigt och djupt kommer att delas inom de vidaste kretsar inom Göteborgs samhälle.

Med henne är förknippadt minnet af hennes förut allidne makes stora lifsgärning. Men framför allt skall den aldrig sinande välgörenhet minnas, icke endast penningens men äfven hjärtats välgörenhet, som fru Mannheimer under en lång lefnad ägnat åt behöfvande och lidande. Och med hennes bortgång upplöses ett gammalt förnämt, verkligt Göteborgs-hem där vid sidan om kulturellt förfining fanns rymlig plats för glädje och trefnad.

Å mångas vägnar är det H. 8. D. uttalar ett "Frid öfver Hanne Mannheimers minne".

FRU H. MANNHEIMER, GÖTEBORG.

F. 1835. † 18 Januari.

ryckt in i titelrollen i stället för Karin Molander som blifvit sjuk och fru Ingrid Andersen-Borell återgaf Madonnan, till hvilken hon utmärkt lämpade sig med sin mörka röst och sitt fromma ansikte

*

I dagarna ingick budet att den fördom berömda skådespelerskan, den stora Elise Hwassers dotter Anna-Lisa Hwasser-Engelbrecht lördagen den 12 januari aflidit i Stockholm.

Med Anna-Lisa Hwassers död afslutades en skiftesrik och tragisk lefnad. Efter en synnerligen lofvande ungdom vid scenen, jämnad genom moderns glänsande ryktbarhet, och hvarunder Anna-Lisa Hwasser lade i dagen en obestriddlig stor ärfd scenisk begåfning, ingick hon år 1881 äktenskap med teaterdirektören William Engelbrecht. Härmed böjdes hennes framtidslinje i en ny och afgörande riktning — hon lämnade hufvudstadens scen, där hon redan räknades som en af de främsta, och följde sin make på turnéer genom landsorten. År 1904 upplöstes plötsligt äktenskapet genom makens död, och kanske först nu de onda åren på verkligt allvar begynte för Anna-Lisa Hwasser. Förlämnad, sjukdom och ekonomiskt betryck omöjliggjorde mer och mer hennes konstnärliga sträfvan, hvarmed hon in i det sista syltade obrottsligt högt mot sin ungdoms ideal. För den som under denna allra sista tid såg Anna-Lisa Hwasser, gjorde kontrasten mellan hennes andliga kraft och fysiska svaghet ett tragiskt och oförgätligt intryck.

Fru Hwasser var vid sin död 57 år gammal.

Efter porträtt Klösa: Söngt Sjöberg.
FRU ANNA-LISA HWSASSER-ENGELBRECHT. F. 1861. † 12 Januari.

Foto. Åinberg & Petersen, Stockholm.

INTIMA TEATERN: Fröken Inez Lundmark i titelrollen i Maeterlincks skådespel "Syster Beatrice".

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

ROBERT DARIN. Stud. 60, fil. dr. 65, doc. i Lund 68, lärov.-adj. der s. å. lektor i Kalmar 70, i Malmö 75—08. Stadsfullm. 84—08, led. af helsingv.-nmd 90—08, dess v. ordf. i ordf. i styrel. i Malmö museum, styr.-ordf. i Malmö h. lärov. f. fl. Led. af Riksd. A. K. 87 o. 94—06; led. af lärov.-komm. 77, 80 o. 99.

CHRISTOPHER AURIVILLIUS. Stud. 71, fil. dr. 80, bitr. v. Naturhist. riksmus. entomolog. afd. 79, vik. intend. der 81, prof. o. intendent 83—01, sedan sistn. är Vetensk.-akad. sek. Led. af dir. öfver Stockh. stads univ.-verksn-verk 1900—06, led. af öfverstyr. (senare dir.) ö. Stockh. stads folkskolor 08—17; styr.-led. i Entomolog. fören. sedan 79, dess ordf. sedan 94. Led. af Vet.-akad., hedersled. i Landtbr.-akad. o. ordf. f. dess vetensk. afd.

EMIL SOLANDER. Stud. 77, fil. dr. 88, doc. i Ups. 88—92, led. af den prop.-kursen i fys. v. Stockh. högsk. 92—93, lekt. i Vänersborg 93—04, i mat. o. fys. v. Söderm. h. allm. lärov. i Stockh. sedan 03.

HJALMAR DAHLSTRÖM. Stud. 87, veter.-ex. 91, distr.-vet. i Halmstad 92, stadsvet. der s. å., adj. v. Veter.-inst. 94, professor i patologi o. terapi der 97, inspekt. f. Veterinärmedic. fören. 16. Delt. på sin tid verksam i styr.-arbetet inom huvudstadens djurskyddsför. Sekr. i Sv. allm. djursk.-fören. sedan 12, ordf. i Sv. gordonsettekl. 17.

JOHAN WOLD. Stud. 68, jur. utr. kand. 76, fisk. i G. hofr. 86, ass. 87, häradshöfd. i Marks, Vedens o. Bollebygdss doms. 93—18. Led. af Nya lagbereden. 86—93, led. af komm. f. revision af legostadgan 99—01, led. af reglement.-komm. 03—10, ordf. 08—10. Stadsfullm. i Borås 95—10 dess ordf. 97—09.

EDVARD PETPÉN. Stud. 81, jur. kand. 87, v. hfd. 90, ass. i Sk. hofr. 97, tf. rev.-sekr. 99, byrå. f. lagänd. 01, exp.-ch. i Just.-dep. 02, statsråd 05, justitieråd s. å.

KNUT EKBO. Stud. 83, hofr.-ex. 87, v. hfd. 91, tj.-g. i Sv. hofr. ss. adj. led. under åren 96—1900, häradshöfd. i Piteå doms. 1900, transp. tj. Ångermanl. södra doms. 12. Stadsfullm. i Piteå 01—12, led. af dir. f. hosp. o. asyl 02—12, af dir. f. Lasar. 05—12, styr.-ordf. i samskolan 05—11; landstingsman 05—07.

ADOLF DAHL. Stud. 86, hofr.-ex. 89, bitr. h. landtomt. 90—94; adv. i Kristianstad 95—04, rådmän der sedan 04. Verkst. dir. i Krist. läns tdn. a.-b. 96, tillika ordf. i styr. 06; v. led. af styr. i Krist.—Hessieh Järnv. a.-b. 06, v. ordf. 16. Stadsfullm. 1900—04, landstingsman sedan 08. Led. af Riksd. F. K. sedan 11.

TEODOR HOLMBERG. Stud. 71, fil. kand. 76, förestånd. f. Tärna folkhögsk. 76—12. Den verksamhet han i denna egenskap utöfvat har varit af banbrytande betydelse. Utöfvat ett omfattande skriftställeri i tidskr. o. tdn. samt genom bokarbeten. Led. af styr. f. Sällsk. f. nyttiga kunskapers spridande.

BERNHARD HAGBERG. Stat.-skr., byråbokh. v. Ups.—Gefle järnv. 75—80, kont.-skr., bokh., kontr. kamrer, byrådir. v. Gefle—Dala järnv. 80—10, verkst. dir. o. led. af styr. f. Upsala—Gefle järnv. sedan sistn. år. Led. af stadsfullm. drätselkamm., handelskamm., arbetarinst. i Gefle. Styr.-led. i Jernväg. arb.-glöf.-fören., Jern. ass.-fören., turistf.-förb., Ostkustbanan a.-b., Stift. Per Muréns minne; v. ordf. i styr. f. länetssparb.

THORE MELANDER. Utex. fr. Tekn. högsk. 79, anst. som ing. v. Bergsunds mek. vrkst. 79, öfvering. der 04—12; sedan sistn. år inneh. af konsult. ing.-firman Svensk jernkonstruktion, Stockholm. Styr.-led. i Tekn. fören. 03—05, v. ordf. 06. Ordf. i fören. af d. skeppsvyggkn.-konst 13. Åtnj. anseende som en af huvudstadens mest betydande kommunalmän. Stadsfullmäktig sedan 06, led. af dess beredn.-utsk.; led. af Slakthus o. saluh.-styr.

ANDREAS ODELFELT. Anst. i a.-b. Örebro folkbank 90—98, derefter i a.-b. Örebro hand.-bank; kont.-chef o. kamrer v. Verm. e. banks af honom org. atd.-kontor i Kristinehamn 02—06, sedan sistn. år led. i styr. Etabl. 06 bankfirman Andreas Ohlson i Stockholm, ombild. 11 t. Svenska kreditkassan, Enell & Ohlson, kommanditbolag. Styr.-led. i Brand- o. olycksförsäkr. a.-b. Skandinavien, Yxhults stenhugg. a.-b.

VÄRLDSKRIGET.

Förhållandena på världsarenan därute ha råkat in i det afvaktande skede, då ingenting sker, förrän det slutliga afgörandet i ena eller andra riktningen kommer.

I *Brest-Litovsk* pågå underhandlingarna för separاتفred under tydliga tecken på att ett samförstånd vill och småningom skall vinnas. Rörande den brännande punkten om de *ockuperade länderna* har *von Kühlmann* nu å sitt lands vägnar bestämdt afslagit Rysslands kraf på deras utrymmande, så länge kriget i väster ännu pågår, samtidigt som han betonat, att häri icke följer sig någon afsikt på framtida införlifvande af desamma från centralmakternas sida. Med detta besked torde Ryssland få låta sig nöja, helst som det mer än något annat rike behöfver fred och måste inse, att en obesegrad fiende ej är villig till eftergifter som ställer dennes viktigaste garantier för alla framtida eventualiteter på spel.

Medan det sålunda ljusnar i öster låta händelserna — eller snarare frånvaron af händelser — på västfronten ana, att de förbundna efter *Lloyd Georges* och *Wilson's* senaste lat låtit förhoppningen om en fredlig uppgörelse falla, och att man å ömse håll, men i större utsträckning och med intensivare förberedelser, både till lands och sjöss, än någonsin organisera sig för en ny hänsynslös åderlätning af Europas yngsta och bästa blod. Att Tyskland, som nu under dessa långa tre år på de mest vidtskilda områden ådagalagt en enastående uppfinningsrikedom, en glänsande nästan sagolikt skicklighet, i denna förestående drabbning, som innesluter afgörandet för hela detta krig

Axel LUNDIN. Stud. 76, efter studier v. univ. o. landtbr. inst. anst. ss. landtbr.-insp., förvalt. eller disp. till inköp af godset Björnö, Stockholms län, 11. Ordf. i komm.-st. o. vice ordf. i komm.-nmd, led. af kyrko- o. skoloråd, af staden uts. led. af Norrtelge donat jordsvärder.-nmd. Af sin tid nämndeman. Verkst. dir. i Norrtelgeortens mejerifören. o. för N-telgeortens utsädes o. qvarn a.-b., v. ordf. i styr. i N-telgeortens häst-afvelsfören; hufvudman f. sparb.

Axel VENNERSTEN. Efter afsl. prakt. studier i in- o. utlång deleg. firman J. F. V. i Borås 88—95, samt derefter verkst. dir. i den t. a.-b. ombild. firman. Led. af Riksd. A. K. 06, v. ordf. i bevilln.-utsk. En af underhandl. ang. handelstraktat m. Tyskland 10—11, v. ordf. i Industriförb.-ordf. i Efsb. läns ind.- o. hand.-kamm.; stadsfullm. 95, landstingsman 03. Statsråd o. chef f. Fin.-dep. 14—17. Ordf. i Statens ind.-komm. 14.

Clas HEDENLUND. Inneh. af firman Hagberg, Hedenlund & Co i Göteborg. Led. af Handels- o. sjöf.-nmd, styr.-led. i Göteborgs köpmansfören. Älderdoms-hemmet; bitst. i Göteborg. rådh. i vissa handelsmål.

ELIS HOLMBERG. Stud. 86, afg.-ex. fr. Ultuna landtbr.-inst. 89; svensk o. norsk v. konsul i Stettin 97—03, tj.-förätt. sv. o. norsk generalkonsul 1900—03; kansliex. 05, aflön. svensk v. konsul i Luleå 08, konsul der sedan 13.

CARL WILHELM GRUNDBERG †. Sjökapit.-ex. 64, derefter befalln. å fjärrsigt. fartyg t. början af 80-talet, då han blef bitr. h. hamnkapit. i Gefle för att efter dennes död blifva ord. inneh. af tjänsten som hamnkapten der t. 08. Mångårig expert f. Bureau Veritas; ordf. o. kassaförv. i Gefle sjökapit.-fören.

JOHAN MALMGREN †. Under en följd af år fr. 64 kaffelafabrikör i Upsala. Var på sin tid intresserad skarpskytt o. ingick 64 v. danska armén som frivillig i dansk-tyska kriget o. deltog som korporal v. Dybböl o. Als; han var en af de siste på Dybbölsskans o. dekor. f. tappperhet m. danska minnesmed.; v. 50-års-minnesfesten af kriget tilldelades M. Dannebergorden. Danska staten som beredd den gamle veteranen pension, hyllade honom också genom sitt krigsministerium vid hans bår med en vackrakrans med band i de danska färgerna.

OTTO LUNDBERG †. Stud. 62, hofr.-ex. 68, v. hfd. 71, adv. i Stockholm 74—75, rådmän o. magistr.-sekr. i Sala 75, borgmästare der sedan 82. Styr.-ordf. i Upl. e. banks afd.-kontor sedan 77, verkst. dir. v. Sala—Gysinge-Gefle järnv. a.-b. 97—13, led. af vattenfalls-komm. 99—03. Landstingsman 86—11, v. ordf. 99—07, ordf. 08—11. Led. af Riksd. F. K. 99—04, led. af sersk. utsk. 02—04.

LUDDIG STERKY †. Stud. 88, afl. jur. pref. ex. 89 o. egnade sig derefter att landtbr.; inköpte 99 egnend. Värsta i Ups. län; under en följd af år ordf. i komm.-st., i vägstyr.

Tillhör nyva da riksdagsmän å sid. 264.

ANDERS OLOF FRÄNDEM. F. 66, eger hemman i Ansjö by, Jemt. län. Led. af här.-nmd sedan 02 ordf. i vägstyr. Styr. ordf. i Kålarne elektr. såg- o. kvarn a.-b., styr.-led. i a.-b. Jemt. läns egna hem. Landstingsman sedan 09.

PER WELANDER. F. 68, utex. fr. Skogsinst. 93, jägmäst. i Ölands rev. 04, öfverjägmäst. i Luleå distr. 10, i Mell. Norr. distr. 12. Andre lär. v. Bodens folkhögsk. 99—04, led. af folkskolestyr. i Östersund, af norrl. skogsv.-komm. 07—12, styr.-led. i Norrl. skogsv.-förb. sedan 13. Landstingsman sedan 16.

CARL VON ESSEN. F. 74, stud. 92, jur. utr. kand. 98, e. o. not. i Sv. hofr. s. å., aman. i Jordbr.-dep. 01, auditör v. Norrl. art.-reg. 03—15; sek. i Jemt. läns skogsv.-styr. 04—11. Eg. egend. Ånge i Jemt. län, ordf. i komm.-st. 05, ordf. i kretsafd. af Hushålln.-sällsk. 08, ordf. i länetss enghemsnmd 09, i länetts jordbr.-komm. 17, sedan 10 v. ordf. o. verkst. dir. i a.-b. Jemt. läns egna hem. Landstingsman 06.

och för nationens framtid, skulle underlåta att nedlägga all sin kraft, sitt snille, sin militära prestationsduglighet, sin organisatoriska öfverlägsenhet låter endast tänka sig af de hjärnor, som under krigets hela gång mera räknat med obefintliga fantasiarméer än med de verkliga, som hittills hemburit den långa stridens alla största och afgörande segrar.

Från Frankrike har ingått meddelandet att förre konseljpresidenten *Caillaux* nu häktats och kastats i fångelse. *Clemenceau's* sträfvan att som högförärdare få honom ställd inför krigsdomstol för omedelbar dom och afrättning synes dock på grund af bristande bevis ha blifvit omintetgjord.

Af de europeiska makter *Finland* vändt sig till med hemställan om erkännande af sin självständighet är Englands hittills den enda, som vägrat afgifta ett sådant. England har motiverat sitt öfverraskande afslag med den hänsynsfulla förklaringen att det först ville göra sig underrättat om ryska folkets tankar i frågan, innan det tar detta formella steg.

På enträgen begäran är H. 8. D:s STORA NOVELLPRISTÄFLAN förlängd till den 15 februari. För närmare bestämmelser hänvisa vi ti. l. N:o 13.

INNEHÅLL: Vice talmannen i Andra kammaren Herman Lindqvist (biografi och helsidesporträtt). — Riksdagens högtidliga öppnande. — Lunds universitets 250-årsjubileum. — Finlands representant i Sverige. — Ernst Didrings nya skådespel. — Bilder till dagskrönikan. — Världskriget. — Nyvalda riksdagsmän. — Veckans porträttgalleri. — "Spar som korsas", berättelse af Adolf Johansson (forts. o. slut).

Foto. Johansson, Boralstrand.

Kliché: Kam. A.-B. Bonat Silverskåpet, Sjöström.

F. H. K. INSAMLAR HOS LANDTMÄNNEN BESLAGTAGEN SPANNMÅL. Scen å Boralstrands lastageplats.

Amatörfoto. Arkitekt M. Eriksson, Sealöf.

FOTOGRAFI TAGEN UNDER EN TIMMES EXPONERING mellan kl. 12,05 och 1,05 på natten vid starkt månsken.

Kliché: Kam. A.-B. Bonat Silverskåpet, Sjöström.

FOTOGRAFI TAGEN NÄSTA FÖRMIDDAG KL. 12 MED EN SEKUNDS EXPONERINGSTID.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.

För Berättelser och Historietter gäller oöfverligt förbud.

F. A. E. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG.